

Sygn. akt V CSK 47/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku S. Spółki z o.o. z siedzibą w W.
o ujawnienie w księdze wieczystej [...] dwóch budynków,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 17 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca 1588/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczyni S. sp. z o.o. z siedzibą w W. od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 stycznia 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurisprudencki. Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące prawidłowego sposobu dokonania wpisu do księgi wieczystej budynków niestanowiących odrębnej od gruntu własności. Jednakże problem prawny zaprezentowany przez skarżącą nie został poparty argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tego problemu, w szczególności brak jest pogłębionego wywodu prawnego, którym skarżąca uzasadniłaby takie stanowisko, a uzasadnienie sprowadza się do ogólnikowego przedstawienia wątpliwości. Wskazane kwestie były już ponadto przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepubl.). Skarżąca odniosła tą przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych w zakresie wpisu budynku niestanowiącego odrębnej własności do księgi wieczystej. Niemniej jednak również w tym przypadku uzasadnienie przedstawione przez skarżącą jest skrótowe i nie ma w nim takiej argumentacji jurydycznej, przy pomocy której skarżąca wykazałaby, że zaprezentowane wątpliwości wywołują obecnie

rozbieżności w orzecznictwie w takich samych lub podobnych stanach faktycznych, czego nie odzwierciedlają też w pełni załączone do skargi kasacyjnej orzeczenia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.